

**TYÖLÄISTEN, TALONPOIKIEN,
SOTILAIEN
JA PUNA-ARMEIJALAISTEN
EDUSTAJAIN NEUVOSTOJEN
V YLEISVENÄLÄINEN
EDUSTAJAKOKOUS¹⁴¹**

HEINÄKUUN 4—10 pnä 1918

Sanomalehtiselostus
julkaistu heinäkuun 6 pnä 1918
„Izvestija VTsIK” lehden
139. numerossa

Julkaistaan Yleisvenäläisen TpKK:n
kustantamon v. 1918 julkaiseman kirjan
„Neuvostojen viides yleisvenäläinen
edustajakokous. Pikakirjoituspöytäkirja”
tekstin mukaan; loppulauseen viisi
ensimmäistä kappaletta julkaistaan v. 1918
ilmestyneen aikakauslehti „Vestnik Putei
Sooštšhenijan” 7.—8. numeron tekstin
mukaan

1

KANSANKOMISSAARIEN NEUVOSTON SELOSTUS
HEINÄKUUN 5 pnä 1918

Toverit, siitä huolimatta, että edellisen puhujan puhe oli paikoitellen erittäin kiihkoisaa¹⁴², sallinette minun tavanomaisessa järjestyksessä esittää teille Kansankomissaarien Neuvoston nimissä selostukseni ja kosketella tärkeimpiä periaatteellisia kysymyksiä niiden merkityksen mukaisesti, antautumatta siihen väittelyyn, jota edellinen puhuja niin kovasti kaipasi ja josta ei suinkaan aio kokonaan kieltäytyä. Toverit, te tiedätte, että viimeksi pidetystä edustajakokouksesta saakka on Brestin sopimus ollut tärkeimpänä tekijänä, joka on vaikuttanut ratkaisevasti asemaamme, muuttanut politiikkaamme ja määrännyt taktiikkamme sekä suhteemme eräisiin toisiin Venäjän puolueisiin. Muistatthan, että edellisessä edustajakokouksessa meitä moitittiin kovasti, meitä vastaan singottiin kosolti syytöksiä ja puhuttiin paljon siitä, että paljon puhuttu hengähdystauko ei tuo apua Venäjälle, että maailman imperialismin liitto on kuitenkin solmittu ja että perääntyminen, johon olemme menossa, ei käytännöllisesti katsoen voi antaa mitään tuloksia. Tämä tärkein tekijä on vaikuttanut ratkaisevasti myös kapitalististen valtioiden asemaan kokonaisuudessaan ja tätä tekijää on luonnollisesti pysähdyttävä tarkastelemaan. Olen sitä mieltä, toverit, että kuluneiden kolmen ja puolen kuukauden jälkeen on käynyt päivänselväksi, että moitteista ja syytöksistä huolimatta me olemme olleet oikeassa. Voimme sanoa, että proletariaatti ja talonpojat, jotka eivät riistä muita eivätkä rikastu kansan nälänhädän kustannuksella, että kaikki ne ovat ehdottomasti meidän puolellamme ja ainakin niitä mielettämiä vastaan, jotka

vetävät heitä sotaan ja haluavat julistaa Brestin sopimuksen mitättömäksi. (H ä l i n ä.)

Yhdeksän kymmenesosaa on puolellamme, ja mitä selvemmäksi käy tilanne, sitä kiistattomampaa on, että nyt, kun Länsi-Euroopan imperialistiset puolueet, kaksi imperialistista perusrhymää taistelee elämästä ja kuolemasta, kun ne kuukausi kuukaudelta, viikko viikolta, päivä päivältä työntävät toisiaan yhä lähemmäksi sitä kuilua, jonka ääri-viivat ovat selvästi nähtävissämme, tänä ajankohtana meille on erittäin selvää, että taktiikkamme on oikeaa,— sen tietävät ja tuntevat erittäin hyvin ne, jotka ovat saaneet kokea sodan, jotka ovat nähneet sodan ja jotka eivät puhu sodasta kevytmielisin korulausein. Me käsitämme mainiosti, että niin kauan kuin kumpikin noista ryhmistä on meitä voimakkaampi ja niin kauan kuin se perinpohjainen käänne, joka antaa Venäjän työläisille ja työtätekeväälle kansalle mahdollisuuden nauttia vallankumouksen tuloksista, selviytyä saamastaan iskusta ja ryhdistäytyä täyteen mittaansa voidakseen luoda uuden, järjestyneen, kurinalaisen armeijan, rakentaa sen uudelle perustalle, että me voisimme teoissa emmekä sanoissa... (voimakasta kättentaputusta vasemmalta, huuto oikealta: „Kerenski!“), niin kauan kuin tuo perinpohjainen käänne ei ole koittanut, meidän täytyy odottaa. Senpä vuoksi, mitä syvemmälle kansanjoukkoihin mennään, mitä enemmän lähennytään tehtaiden työläisiä ja työtätekevää kansaa, talonpoikaistoa, joka ei riistä palkkatyötä, ei suojele kulakin keinotteluyrityksiä, ei piilota viljaansa eikä pelkää elintarvikealalla vallitsevaa diktatuurivaltaa, sitä varmemmin voidaan sanoa, että sielläkin me saamme osaksemme ja nyt voidaan täydellä varmuudella sanoa, että olemme jo saaneet osaksemme täydellistä myötätuntoa ja yksimielistä kannatusta. Niin, kansa ei halua, ei voi eikä rupea nyt sotiimaan noita vihollisia, imperialisteja vastaan, vaikka tietyt henkilöt kuinka yrittäisivät tiedottomuudessaan ja korulauseisiin ihastuneina sysätä kansaa tähän sotaan ja vaikka he käyttäisivät naamionaan minkälaisia sanoja tahansa. Niin, toverit, ken puhuu nyt sodasta suoraan tai kautta rantaan, avoimesti tai peitetysti, ken huutaa Brestin silmukkaa vastaan, hän ei näe, että hirttosilmukan heittävät Venäjän työläisten ja talonpoikain kaulaan herrat Kerenski ja tilanomistajat, kapitalistit ja kulakit... (Ä ä n i: „Mir-

bach!". Hälinää.) Huutakoot he missä kokouksessa hyvänsä ja kuinka paljon tahansa, kansa ei tule kannattamaan heitä! (K ä t t e n t a p u t u s t a. Hälinää.)

Minua ei lainkaan ihmetytä, että siinä tilanteessa, johon nuo henkilöt ovat joutuneet, voidaankin vain vastata huudoilla, hysteerisillä kohtauksilla, sadatteluilla ja hillittömillä edesottamuksilla (s u o s i o n o s o i t u k s i a), koska muita argumentteja ei ole... (Ä ä n i: „Argumentteja on!". Hälinää.)

Yhdeksänkymmentä yhdeksän sadasta venäläisestä sotamiehestä tietää, kuinka uskomattoman vaikeaa oli irtaantua sodasta. He tietävät, että sodan pohjaamiseksi uuteen sosialistiseen ja taloudelliseen perustaan (h u u t o j a: „Mirbach ei salli!") tarvitaan uskomattomia voimainponnistuksia, sitä varten oli tehtävä loppu ryöstösodasta. He eivät lähde tähän sotaan, sillä he tietävät, että imperialismin raivoavat voimat jatkavat taisteluaan ja ovat jo edellisestä edustajakokouksesta kuluneiden kolmen kuukauden ajan olleet muuttamaa askelta lähempänä perikatoaan. Sen jälkeen, kun olimme täyttäneet velvollisuutemme kaikkia kansoja kohtaan, kun olimme käsittäneet rauhan julistuksen merkityksen ja saattaneet tov. Trotskin johtaman Brestin valtuuskuntamme kautta sen kaikkien maiden työläisten tietoon, kun olimme avoimesti ehdottaneet rehellistä demokraattista rauhaa, kaikkien maiden vihamielinen porvaristo ajoi karille tämän ehdotuksen. Meidän asemassamme ei voida tehdä muuta kuin odottaa, ja kansa tulee näkemään sen, että nämä tällä hetkellä vielä voimakkaat imperialistien raivoavat ryhmät suistuvat siihen kuiluun, jota he nyt lähestyvät — tämän näkevät kaikki... (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Tämän näkevät kaikki, jotka eivät sulje tahallaan silmiään. Tuo kuilu on epäilemättä lähentynyt näiden kolmen ja puolen kuukauden aikana, jolloin riehaantunut imperialistinen puolue on ajanut sodan pitkittämisen asiaa. Me tiedämme, tajuamme ja tunnemme, ettemme me vielä tällä hetkellä ole valmiit sotaan, sen sanovat sotamiehet, soturit, jotka ovat kokeneet sodan todellisuutta, ja ne huudot, jotka kehottavat heittämään Brestin silmukan pois nyt, ovat menshevikkien, oikeistoieserrien ja Kerenskin kannattajien, kadettien huutoja. Te tiedätte, missä on säilynyt tilanherrain, kapitalistien kannattajia, missä on säilynyt oikeistoieserrien ja kadettien häntyreitä.

Vasemmistoeserrien puheet, vasemmistoeserrien, jotka myös kallistuvat sodan kannalle, saavat siinä leirissä osakseen kaikkuvia suosionosoituksia. Kuten edelliset puhujat mainitsivat, vasemmistoeserrät ovat joutuneet epämielityttävään tilanteeseen: olivat menossa yhteen huoneeseen, mutta joutuivatkin toiseen. (Suosionosoituksia.)

Me tiedämme, että itse kansanjoukot nostavat suuren vallankumouksen syvältä uumenistaan, että siihen tarvitaan kuukausia ja vuosia, ja siksi emme ihmettele, vaikka vasemmistoeserrien puolue onkin vallankumouksen kulussa horjunut uskottomasti. Trotski puhui täällä tuosta horjunnasta ja minun on vain lisättävä, että lokakuun 26 pnä, kun me kutsuimme vasemmistoeserräläistovereita tulemaan mukaan hallitukseen, he kieltäytyivät, ja kun Krasnov seisoi Pietarin porteilla, he eivät olleet kanssamme ja kävi siis niin, että he auttoivat Krasnovia eivätkä meitä. Me emme ihmettele tätä horjuntaa, sillä tämä puolue on tosiaankin saanut kokea hyvin paljon. Mutta, toverit, kaikellahan on rajansa.

Me tiedämme, että vallankumous on sellainen juttu, josta päästään selville vasta kokemuksen ja käytännön avulla, että vallankumouksesta tulee vallankumous vasta silloin, kun kymmenet miljoonat ihmiset ovat nousseet yhtenä miehenä yksimieliseen rynnäkköön. (Leninin puhe kuuluu suosionosoitusten myrskyyn, kuuluu huutoja: „Eläköön Neuvostot!”.) Tämän meidät uuteen elämään kohottavan taistelun on aloittanut 115 miljoonaa ihmistä: tähän suureen taisteluun tulee suhtautua mitä suurimmalla vakavuudella. (Myrskyisiä suosionosoituksia.) Lokakuussa, jolloin Neuvostovalta perustettiin, 26 pnä lokakuuta 1917, jolloin... (Hälinää, huutoja, suosionosoituksia) puolueemme ja sen edustajat TpKK:ssa ehdottivat vasemmistoeserrien puolueelle hallitukseen osallistumista— tuo puolue kieltäytyi. Ajankohtana, jolloin vasemmistoeserrät kieltäytyivät tulemasta hallitukseemme, he eivät olleet kanssamme, vaan meitä vastaan. (Hälinää vasemmistoeserrien penkkiriveissä.) Olen kovasti pahoillani, että jouduin sanomaan jotain sellaista, mikä ei miellyttänyt teitä. (Hälinä oikealla voimistuu.) Mutta minkä teet? Kun kasakkakenraali Krasnov... (Hälinä ja huudot eivät anna jatkaa puhetta.) Kun te loka-

kuun 26 p:nä horjuitte tietämättä itsekään, mitä haluatte, ja kieltäydyitte kulkemasta kanssamme... (H ä l i n ä ä, j o k a jatkuu useita minuutteja.) Totuus on karvas! Palautan mieleenne, että ne henkilöt, jotka horjuivat, jotka eivät itsekään tiedä, mitä he haluavat, kieltäytyvät kulkemasta kanssamme ja seuraavat muita, vaikka nämä kertovat kaskuja. Sanoin teille asian halki kuten sodassa ollut sotamies... (H ä l i n ä ä, s u o s i o n o s o i t u k s i a.) Kun esiintyi edellinen puhuja, ei edustajakokouksen valtaosa häirinnyt häntä. Ja se onkin ymmärrettävää. Ja jos nuo ihmiset katsovat parhaaksi poistua kokouksesta, niin terve menoa! (H ä l i n ä ä j a l i i k e h t i m i s t ä o i k e a n p u o l e i s s i s s a r i v e i s s ä.)

Koko tapahtumien kulku, on siis, toverit, todistanut meidän olleen oikeassa, kun solmimme Brestin rauhan. Ja nekin, jotka edellisessä Neuvostojen edustajakokouksessa yrittivät lasketella ilkeämielisiä sukkeluuksia hengähdystauon kustannuksella, ovat oppineet ja tulleet näkemään, että me saimme, joskin uskomattoman raskain ponnistuksin, lykkäystä, ja tämän lykkäyksen aikana meidän työläisemme ja talonpoikamme ovat ottaneet valtavan askeleen eteenpäin kohti sosialistista rakennustyötä ja Länsivallat ovat sitä vastoin ottaneet aimo harppauksen eteenpäin sitä kuilua kohti, johon imperialismi suistuu sitä nopeammin, mitä pitemmälle tämä sota jatkuu.

Ja sen vuoksi vain täydelliseen hämmennykseen joutumisella voin selittää itselleni niiden ihmisten menettelyn, jotka hyökkäilevät taktiikkaamme vastaan vedoten asemamme vaikeuteen. Toistan, että riittää kun viitataan viimeksi kuluneeseen ajanjaksoon — kolmeen ja puoleen kuukauteen. Niille, jotka olivat läsnä edellisessä edustajakokouksessa, palautan mieleen siellä lausutut sanat ja niitä, jotka eivät olleet siellä, kehotan lukemaan edellisen edustajakokouksen pöytäkirjan tahi sitä koskevat sanomalehtikirjoitukset, jotta he tulisivat vakuuttuneeksi siitä, että tapahtumat ovat todistaneet taktiikkamme täysin oikeaksi. Lokakuun vallankumouksen voiton ja sosialistisen maailmanvallankumouksen voiton välillä ei voi olla rajaa, purkausten on alettava toisissakin maissa. Jouduttaaksemme niitä me teimme Brestin kaudella kaiken voitavamme. Ken on kokenut vuoden 1905 ja vuoden 1917 vallankumoukset, ken on pohtinut niitä sekä suhtautunut niihin harkiten ja vakavasti, hän

tietää, että nuo vallankumoukset saatiin syntymään maasamme erittäin suuren työn tuloksena.

Ei yksikään vallankumousmies, niin kokenut ja tietoinen kuin hän saattoikin olla, ei kukaan kansan elämää tunteva ihminen voinut ennustaa kahta kuukautta ennen vuoden 1905 tammikuuta ja vuoden 1917 helmikuuta, että sellainen tapahtuma tärisyttää Venäjää. Kun tarraudutaan erillisiin huudahduksiin ja heitetään kansanjoukkoon kehoitussanoja, jotka merkitsevät rauhan lopettamista ja meidän syöksemistä sotaan, niin se on sellaisten ihmisten politiikkaa, jotka ovat joutuneet kokonaan hämmennyksiin ja menettäneet järkensä. Ja tämän hämmennyksen todisteeksi esitän teille esimerkkinä sellaisen henkilön sanat, jonka vilpittömyyttä en epäile minä enempää kuin kukaan muukaan,— toveri Spiridonovan sanat siitä puheesta, joka julkaistiin „Golos Trudovogo Krestjanstva”¹⁴³ lehdessä ja jota ei ole kumottu. Tuohon kesäkuun 30 p:nä pitämäänsä puheeseen toveri Spiridonova oli sisällyttänyt kolme mitään sanomatonta riviä, että saksalaiset olivat muka esittäneet meille uhkavaatimuksen: on toimitettava heille kahden miljardin arvosta tekstiilituotteita.

Puolue, joka saattaa vilpittömimmätkin edustajansa sellaiseen tilaan, että he vajoavat noin kauheaan petoksen ja valheen suohon, sellainen puolue on lopullisesti menettänyt. Työläisten ja talonpoikain tulee olla tietoisia siitä, kuinka suunnattomia voimainponnistuksia ja koettelemuksia vaati meiltä Brestin rauhan allekirjoittaminen. Tarvitaanko tosiaankin vielä kaskuja ja valheellisia sepityksiä, jotta tämä raskas rauha voitaisiin maalata vieläkin mustemmaksi, kuten tekevät tuon puolueen vilpittömimmätkin jäsenet? Mutta me tiedämme, mikä on kansan totuus ja toimimme sen mukaisesti samaan aikaan, kun he syytävät hysteerisiä huudahduksiaan. Tältä näkökulmalta katsottuna tuollainen täydellistä hämmennystä ilmaiseva menettely on pahempi kuin mikään provokaatio. Varsinkin kun vertailemme Venäjän kaikkien puolueiden summaa, ja sitä vaatii tieteellinen suhtautuminen vallankumoukseen. Milloinkaan ei saa unohtaa, että kaikkien puolueiden keskinäissuhteita on tarkisteltava yhtenä kokonaisuutena. Erilliset henkilöt, erilliset ryhmät saattavat erehtyä, ne eivät ehkä osaa määrittellä, eivät osaa selittää omaa menettelyään, mutta kun otamme Venäjän kaikkien puolueiden summan ja ryhdymme

tarkastelemaan niiden keskinäissuhteita, niin silloin ei voida erehtyä. Katsokaa mitä puhuvat nyt oikeistoeserit Kerenski, Savinkov ynnä muut kuunnellessaan vasemmistoeserrien kehotussanoja... Hehän taputtavat nyt käsiään vimmatusti. He ovat ilomielin valmiit syöksemään Venäjän sotaan nyt, kun se on tarpeen Miljukoville. Ja kun nyt puhutaan tuolla tavalla Brestin hirttosilmukasta, niin se on samaa kuin heittää tilanherran silmukka venäläisen talonpojan kaulaan. Kun meille puhutaan täällä taistelusta bolshevikkeja vastaan, esimerkiksi edellinen puhuja kertoi riidasta bolshevikkien kanssa, niin minä vastaan: ei, toverit, se ei ole riitaa, vaan se on todellinen ja peruuttamaton pesäero, pesäero niiden välillä, jotka kestävät tilanteen rasitukset, kun kansalle sanotaan totuus, mutta jotka eivät anna huutojen huumata itseään, ja niiden välillä, jotka antavat noiden huutojen huumata itsensä ja täyttävät tahottomaan vierasta tehtävää, provokaattorien tehtävää. (Suosionosoituksia.)

Lopetan selostukseni ensimmäisen osan. Nämä viimeiset kolme ja puoli kuukautta raivokasta imperialistista sotaa ovat saattaneet imperialistiset valtiot lähemmäksi sitä kuilua, johon he sysäävät kansaa. Meiltä tuo verenvuotoon menehtyvä peto on repinyt suuren määrän elävän organismimme paloja. Vihollisemme lähestyvät tuota perikadon kuilua niin nopeasti, että vaikka heidän käytettävissään olisi ollut enemmän kuin kolme ja puoli kuukautta ja vaikka imperialistinen teurastus aiheuttaisi meille uusia samanlaisia menetyksiä, niin tuhoutuisivat he, emmekä me, koska heidän vastarintansa heikkenemisen vauhti johtaa heidät nopeasti perikatoon. Meillä taas näiden kolmen ja puolen kuukauden aikana, huolimatta niistä valtavista vaikeuksista, joista puhumme avoimesti koko kansan kuullen, niistä kaikista huolimatta on olemassa terveen organismin terveitä vesoja, ja teollisuudessa sekä kaikkialla muuallakin edistyy vaatimaton rakennustyö, joka ehkä ei ole silmään pistävä, eikä melua aiheuttava. Se on kantanut mitä parhaimmat hedelmänsä, ja jos me saamme tehdä tätä työtä vielä kolme kuukautta, vielä kuusi kuukautta, vielä talvikauden, niin me yhä edistymme, mutta Länsi-Euroopan imperialistinen peto, joka uupuu taistelusta, ei kestä tätä kilpailua, sillä sen sisällä kypsyvät voimat, jotka tähän saakka eivät ole vielä luottaneet itseensä, mutta jotka

saattavat imperialismiin tuhoon. Ja sitä, mikä siellä on jo pantu alulle, aloitettu perusteellisesti, sitä ei voida muuttaa miksikään kolmessa ja puolessa kuukaudessa. Tästä vaatimattomasta, luovasta rakennustyöstä puhutaan liian vähän, ja mielestäni meidän on tarkasteltava sitä laajemmin. Minulla puolestani ei ole mahdollisuutta pitää sitä salassa yksistään jo senkin vuoksi, että on otettava huomioon edellisen puhujan hyökkäilyt. Viitataan TpKK:n päätöslauselmaan huhtikuun 29 päivältä 1918 *. Tein silloin selostuksen, jossa jouduin puhumaan Neuvostovallan lähimmistä tehtävistä ** ja korostin, että vaikka tilanteemme onkin tavattoman raskas, on luova työ asetettava maamme sisäisessä elämässä ensimmäiselle sijalle.

Ja tässä meidän on ilman mitään harhakuvitelmia sanottava, että tälle työlle, niin vaikeata kuin se lieneekin, meidän on omistettava kaikki voimamme. Kokemus, josta voin kertoa teille, osoittaa, että tässä suhteessa olemme epäilemättä päässeet pitkälti eteenpäin. Tosin, jos rajoitutaan ulkoisiin tuloksiin, kuten porvaristo tekee temmatessaan irrallisia esimerkkejä virheistämme, niin tuskin voidaan puhua saavutuksista, mutta me suhtaudumme tähän asiaan vallan toisella tavalla. Porvaristo ottaa esimerkiksi jonkin jokilaivastohallinnon ja osoittaa, kuinka moneen kertaan me olemme yrittäneet järjestää sen työtä uudella tavalla, porvaristo ilkkuu ja sanoo, että Neuvostovalta ei pysty panemaan asioita järjestykseen. Tähän minä vastaan: niin, me olemme järjestäneet moneen kertaan uudelleen jokilaivastohallintomme, samoin kuin rautatiehallinnonkin, ja nyt me ryhdymme vielä Kansantalousneuvoston suurisuuntaiseen uudestijärjestelyyn. Kumouksen merkitys onkin siinä, että sosialismi on dogmien alasta, josta saattavat puhua vain mitään ymmärtämättömät ihmiset, kirjojen ja ohjelman alasta muuttunut käytännöllisen työn toimialaksi. Työläiset ja talonpojat luovat nyt omin käsin sosialismia.

Olen vakuuttunut, että myös Venäjän suhteen ovat jääneet menneisyyteen, ovat palaamattomasti ohi ne ajat, jolloin sosialistisista ohjelmista väiteltiin kirjojen perusteella. Nykyään sosialismista voidaan puhua vain kokemuksen pohjalta. Kumouksen merkitys onkin juuri siinä, että se heitti ensimmäisen kerran menemään porvarillisen virka-

* Ks. tätä osaa, ss. 304—307. *Toim.*

** Ks. tätä osaa, ss. 267—303. *Toim.*

miehistön, porvarillisen hallintajärjestelmän vanhan koneiston ja loi sellaiset olot, että työläiset ja talonpojat voivat itse käydä käsiksi tavattoman vaikeaan tehtävään, jonka vaikeuksien salaaminen itseltään olisi naurettavaa, sillä kapitalistit ja tilanherrat ovat vuosisatojen mittaan ahdistaneet ja vainonneet kymmeniä miljoonia ihmisiä pelkän maanhallinta-ajatuksen takia. Mutta nyt muutamien viikkojen, muutamien kuukausien aikana, toivottoman, hirvittävän rappiotilan oloissa, kun sota on raadellut koko Venäjänmaata niin, että sen kansa muistuttaa puolikuoliaaksi piesytyä ihmistä,—tällaisena aikana, kun tsaarit, tilanherrat ja kapitalistit ovat jättäneet meille perinnöksi erittäin pahan sekasorron, on uusien luokkien, työläisten ja niiden talonpoikain, jotka eivät riistä palkkatyövoimaa eivätkä rikastu viljakeinottelulla, käytävä käsiksi uuteen tehtävään, aloitettava uuden rakentaminen. Niin, tämä työ on tavattoman raskasta ja erittäin kiitollista työtä. Jokainen kuukausi tällaista työtä, tällaista kokemusta vastaa historiamme kymmentä, ellei kahtakymmentä vuotta. Niin, me emme lainkaan pelkää tunnustaa teille — dekreetteihimme tutustuminen todistaa sen, — että joudumme jatkuvasti korjailemaan dekreettejämme; me emme ole luoneet vielä mitään valmista, me emme tunne vielä sellaista sosialismia, joka voitaisiin pukea pykälöihin. Kun meillä on nyt tilaisuus esittää tälle edustajakokoukselle Neuvostoperustuslaki¹⁴⁴, niin se on mahdollista vain siksi, että Neuvostoja on perustettu ja kokeiltu maan kaikilla kolkilla, vain siksi, että te olette perustaneet ne, te olette kokeilleet niitä maan kaikilla kolkilla; vasta puolen vuoden kuluttua Lokakuun vallankumouksesta, miltei vuoden kuluttua Neuvostojen ensimmäisestä yleisvenäläisestä edustajakokouksesta me saimme tilaisuuden kirjoittaa sen, mikä on jo toteutettu käytännössä.

Talouden alalla, siellä, missä sosialismia vasta rakennetaan, missä on luotava uusi kuri, siellä meiltä puuttuu tuota kokemusta ja hankimme sitä uudistamisten ja uudestijärjestelyjen kulussa. Se on perustehtävämme; me sanomme: kukin uusi yhteiskuntajärjestelmä kaipaa uusia ihmisten välisiä suhteita, uutta kuria. Oli aika, jolloin ei voitu hoitaa taloutta ilman maaorjuuteen perustuvaa kuria, jolloin vallitsi yksi kuri — keppikuri; oli kapitalistien herruuden kausi, jolloin kuria luovana voimana oli nälkä. Nykyään

taas, neuvostokumouksesta alkaen, sosialistisen vallankumouksen alusta alkaen, kurin täytyy rakentua kokonaan uusille perustoille, sen on oltava kuria, jonka perustana on luottamus työläisten ja köyhien talonpoikain järjestyneisyyteen, toverikuria, kaikkinaiseen kunnioitukseen perustuva kuria, taistelussa tarvittavan itsenäisyyden ja aloitteellisuuden luomaa kuria. Jokainen, joka turvautuu vanhoihin kapitalistisiin menetelmiin, joka hädän ja nälän vallitessa päättelee vanhaan kapitalistiseen tapaan: nähkääs, jos minä myyn viljaa erikseen, niin saan suuremman voiton, nähkääs, jos minä lähdän erikseen hankkimaan viljaa, niin saan helpommin sitä. Se, joka päättelee näin, valitsee helpomman tien, mutta sosialismiin hän ei pääse.

On yksinkertaista ja helppoa jäädä totunnaisten kapitalistien suhteiden vanhoihin puitteisiin, mutta me haluamme kulkea uutta tietä. Se puolestaan vaatii meiltä, vaatii koko kansalta suurta valveutuneisuutta, suurta järjestyneisyyttä, vaatii enemmän aikaa, tuo tullessaan suuria erehdyksiä. Mutta me sanomme itsellemme: vain se ei erehdy, joka ei mitään käytännössä tee.

Kun aikakauteen, josta teen teille tiliä, sisältyy kokousten pitämisen kannalta katsottuna kokemuksia, joissa tavaataan usein korjailuja, oikaisuja, palaamista entiseen, niin ei siinä ole tämän ajankohdan tärkein tehtävä, sen pääsisältö ja suurin arvo. Vanha virkamiesten hallintokoneisto, jolle riitti, kun käskettiin kohottaa palkkoja, on kadonnut. Me joudumme tekemisiin työväenjärjestöjen kanssa, jotka ottavat haltuunsa talouselämän hallinnon. Me joudumme tekemisiin rautatieproletariaatin kanssa, joka oli muita huonommassa asemassa ja jolla on laillinen oikeus vaatia parannusta asemaansa; huomenna jokiliikenneproletariaatti esittää vaatimuksensa, ylihuomenna keskivarakas talonpoika — hänestä tulen puhumaan yksityiskohtaisemmin, hän tuntee olonsa usein työläisen oloja huonommaksi, häneen suhtaudumme mitä suurimmalla huomaavaisuudella ja hänen etujaan ajavat kaikki dekreetit, mitä edellinen puhuja ei ole lainkaan ymmärtänyt, — esittää vaatimuksensa — kaikki tämä aiheuttaa tavattomia vaikeuksia, mutta ne ovat sellaisia vaikeuksia, joita voittaessaan työläiset ja köyhät talonpojat ensimmäisen kerran vuosisatojen kuluttua järjestävät itse, omin käsin koko Venäjän kansantaloutta. Ja niin joudutaan etsimään keinoja

oikeudenmukaisten vaatimusten tyydyttämiseksi, joudutaan korjailemaan dekreettejä, uudestijärjestämään hallintoja. Ja rinnan epäonnistumis- ja myttyynmenemisesimerkkien ja -tapausten kanssa — tapausten, jotka porvarillinen lehdistö sieppaa ja julkaisee palstoillaan ja joita on tietenkin paljon — meillä on myös menestystä, sillä nimenomaan osittaisten epäonnistumisten ja virheiden kautta me opimme käytännössä pystyttämään sosialistista rakennusta. Ja kun me näemme, että joka taholta esitetään uusia vaatimuksia, niin sanomme: niin sen pitääkin olla, se onkin sosialismia, kun jokainen haluaa parantaa asemaansa, kun kaikki haluavat nauttia elämän antimista. Mutta maa on köyhä, maa on kurjuustilassa — toistaiseksi on mahdotonta tyydyttää kaikkia vaatimuksia ja siksi on niin vaikeaa rappiotilan jatkuessa pystyttää uutta rakennusta. Mutta se, joka luulee, että sosialismi voidaan rakentaa mukavissa rauhanoloissa, erehtyy pahasti: kaikkialla sitä tullaan rakentamaan rappiotilan oloissa, nälänhädän vallitessa, muuten ei voi ollakaan, ja kun me tapaamme todellisten aatteiden edustajia, niin me sanomme itsellemme: työläiset ja työtätekevät talonpojat ovat ryhtyneet tuhansin, kymmenin tuhansin, sadoin tuhansin käsin pystyttämään uutta sosialistista rakennusta. Nyt alkaa mitä syvällisin mullistus maaseudulla, missä agitaatiota harjoittavat kulakit yrittävät häiritä työtätekeviä talonpoikia, jotka eivät riistä vierasta työtä eivätkä rikastu viljakeinottelulla, ja siellä tehtävämme on toisenlainen. Kaupungeissa joudumme järjestämään tehtaita, metalliteollisuutta, ja tuotannon sijoittaminen, raaka-ainesten ja muiden materiaalien jaottelu on sodan aiheuttaman rappiotilan jälkeen erittäin vaikea tehtävä. Kaupungeissa työläinen oppii tätä taitoa ja muodostaa keskushallintaelimiä, siellä me joudumme järjestämään uudelleen korkeimman kansantalouselvoston, sillä entiset lait, jotka annettiin vuoden alussa, ovat jo vanhentuneet, työväenliike kehittyy eteenpäin, entinen työväenvalvonta on elänyt jo aikansa ja ammattiliitoista alkaa muodostua koko teollisuutta johtavien elinten ituja. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Tässä suhteessa on jo paljon tehty, mutta siitä huolimatta emme voi ylpeillä loistotuloksella. Tiedämme, että porvarillisilla aineksilla, kapitalisteilla, tilanherroilla, kula-keilla on tilaisuus harjoittaa vielä kauan tällaista agitaatiota ja sanoa, että annettua dekreettiä ei ole, kuten

tavallisesti, toteutettu elämässä, toinen on ehditty vasta antaa, kun sitä jo korjaillaan, mutta keinottelua tullaan harjoittamaan nytkin samoin kuin sitä harjoitettiin kapitalismin oloissa. Niin, tiedossamme ei ole kaikkivoipaa puoskarinreseptiä, jota käyttäen pystyttäisiin yhdellä iskulla hävittämään keinottelu. Kapitalistisen järjestelmän totunnaistavat ovat liian voimakkaita ja vuosisatojen mitaan näiden tapojen hengessä kasvatetun kansan uudelleenkasvattaminen on vaikea ja aikaa vaativa tehtävä. Mutta me sanomme: järjestelytyö on taistelumenetelmämme. Meidän on järjestettävä kaikki, otettava kaikki omiin käsiimme, valvottava kulakkien ja keinottelijain jokaista askelta, julistettava säälimätön taistelu heitä vastaan suomatta heille hengähdysmahdollisuutta, valvoen heidän jokaista edesottamustaan.

Kokemuksesta tiedämme, että dekreettien korjailut ovat välttämättömiä, sillä eteemme nousee aina uusia vaikeuksia, joista korjailut ammentavat uutta voimaa. Ja kun elintarvikekysymyksessä olemme päätyneet nyt maaseutuköyhälistön järjestämiseen ja kun nyt entiset toverimme, vasemmisto-eserrät täysin vilpittöminä — heidän vilpittömyyttään ei ole syytä epäillä — sanovat, että tiemme ovat eronneet, niin vastaamme heille päättäväisesti: sitä pahempi teille, sillä se merkitsee, että te olette poikenneet sosialismin johtavalta tieltä. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Toverit! Elintarvikekysymys on tärkein kysymys, se on kysymys, johon me kiinnitämme suurinta huomiota työsämme. Monet vaatimattomat toimenpiteet, joita sivustakatsoja ei huomaa, mutta jotka Kansankomissaarien Neuvosto on toteuttanut: vesi- ja rautatieliikenteen parantaminen, intendentuurivarastojen puhdistaminen, taistelu keinottelua vastaan — kaikki ne oli suunnattu elintarvikekysymyksen ratkaisemiseen. Ei ainoastaan meidän maamme, vaan myös kaikki ne suurimmat kulttuurimaat, jotka ennen sotaa eivät tienneet mitä nälkä on, kaikki ne ovat nyt mitä pahimmassa kurjuuden tilassa, jonka imperialistit ovat saaneet aikaan taistellessaan tämän tai tuon ryhmän herruudesta. Kymmenet miljoonat ihmiset Lännessä kärsivät nälkää. Juuri se tekeekin kiertämättömäksi yhteiskunnallisen vallankumouksen, sillä yhteiskunnallinen vallankumous ei synny ohjelmavaatimuksista, vaan siitä, että kymmenet miljoonat ihmiset sanovat: „mieluummin kuo-

lemme vallankumouksen puolesta kuin suostumme elämään nälkäisinä". (Suosionosoituksia.)

Hirveä onnettomuus — nälänhätä — on kohdannut meitä, ja mitä vaikeampi on asemamme, mitä kärkevämpi on elintarvikepula, sitä voimakkaampaa on kapitalistien taistelu Neuvostovaltaa vastaan. Te tiedätte, että tshekkoslovakialaisten kapina on englantilais-ranskalaisten imperiaalistien ostamien ihmisten kapina. Tämän tästä saamme kuulla, että milloin siellä, milloin täällä kapinoidaan Neuvostoja vastaan. Kulakkikapinat leviävät yhä uusille alueille. Donilla riehuu Krasnov, jonka venäläiset työläiset laskivat jalomielisesti vapaalle jalalle Pietarissa, kun hän tuli ja luovutti miekkansa, sillä sivistyneistön ennakkoluulot ovat vielä voimakkaita ja sivistyneistö protestoi kuolemantuomiota vastaan, hänet siis vapautettiin sivistyneistön kuolemantuomionvastaisten ennakkoluulojen vuoksi. Haluaisinpa nyt nähdä kansanoikeuden, sellaisen työläisten, talonpoikain oikeuden, joka ei teloittaisi Krasnovia, samoin kuin hän teloittaa työläisiä ja talonpoikia. Meille sanotaan, että kun Dzierzhynskin komiteat panevat toimeen teloituksia, niin se on hyvä asia, mutta kun oikeus sanoo avoimesti kansan kuullen: hän on vastavallankumouksellinen ja hänet on ammuttava, niin se on paha asia. Ne, joista on tullut noin ulkokultaisia, ovat poliittisesti kuolleita. (Suosionosoituksia.) Ei, vallankumousmies, joka haluaa olla teeskentelemättä, ei voi kieltäytyä soveltamasta kuolemantuomiota. Ei ole ollut ainoatakaan vallankumousta eikä kansalaissodan kautta, jolloin ei olisi teloitettu ampumalla.

Elintarviketilanteemme on saatettu miltei katastrofaaliseen tilaan. On koittanut ajanjakso, joka on vallankumouksemme raskain. Edessämme on kaikkein vaikein kausi: sen vaikeampaa kautta ei ole vielä ollut työläisten ja talonpoikain Venäjällä — nimittäin uuteen satoon saakka jällellä oleva kausi. Minua, joka olen nähnyt kaikenlaisia puolueerimielisyyksiä ja vallankumouksellisia väittelyjä, ei kummastuta se, että tällaisena vaikeana aikana lisääntyy sellaisten ihmisten lukumäärä, jotka saavat hysteerisiä kohtauksia ja huutavat: lähden pois Neuvostoista sekä vetoavat kuolemantuomion kumoaviin dekreetteihin. Mutta huono on se vallankumousmies, joka kärkevän taistelun hetkellä pysähtyy lain järkähtämättömyyden edessä.

Ylimenokautena laeilla on väliaikainen merkitys. Ja jos laista on haittaa vallankumouksen kehitykselle, niin se kumotaan tai sitä parannetaan. Toverit, mitä uhkaavammaksi nälänhätä meillä muodostuu, sitä selvemmäksi käy, että tätä suurta onnettomuutta vastaan tarvitaan myös ankaria taiselutoimenpiteitä. Toistan, sosialismi on lakannut olemasta dogmi, samoin kuin se on ehkä lakannut olemasta myös ohjelma. Puolueessamme ei ole vielä toistaiseksi laadittu uutta ohjelmaa, vaikka vanha ohjelma ei kelpaa enää mihinkään. Viljan oikeudenmukainen ja tasasuhtainen jakelu — se on sosialismin tämänpäiväinen perusta. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Sota on jättänyt meille perinnöksi rappiotilan; Kerenski, tilanherrat ja kulakit, jotka sanovat: tulkoon meidän jälkeemme vaikka vedenpaisumus, ovat saattaneet maan sellaiseen tilaan, että sanotaan: mitä pahempi, sitä parempi. Sota on jättänyt jälkeensä sellaista hätää ja kurjuutta, että kysymys viljasta on nykyään koko sosialistisen rakennustyön oleellisin kysymys ja meidän on käytävä siihen lujasti käsiksi ja ratkaistava se käytännössä. Tässä yhteydessä me kysymme itseltämme: miten on menettävä viljan suhteen, onko noudatettava vanhaa kapitalistista järjestystä, jolloin talonpojat, käyttäen tilaisuutta hyväkseen, hankkivat tuhansia ruplia viljakeinottelulla ja siitä huolimatta nimittävät itseään työtätekeviksi talonpojiksi ja joskus jopa vasemmistoeserriksikin? (S u o s i o n o s o i t u k s i a, h ä l i n ä ä.) He päättävät näin: jos kansa näkee nälkää, niin viljan hinnat siis kohoavat, jos kaupungeissa on nälänhätä, niin rahakukkaroni siis pullottaa ja jos nälänhätä yhä pahenee, niin hankin vielä liiemman tuhannen. Mutta käsitan mainiosti, ettei tällainen päättely ole eri ihmisten syytä. Tilanherrojen ja kapitalistien yhteiskunnan vanha iljettävä perintö on opettanut ihmisiä ajattelemaan tähän tapaan, miettimään näin ja elämään näin, ja kymmenien miljoonien ihmisten elämän muuttaminen on tavattoman vaikea tehtävä, sen ratkaisemiseksi on työskenneltävä kauan ja sitkeästi, mutta me olemme vasta aloittaneet tämän työn. Meillä ei ole ollut koskaan sellaista ajatustakaan, että syyttäisimme niitä ihmisiä, jotka erikseen, nälän ahdistamina ja nähtyään, ettei viljan jakamisesta sosialistisen periaatteen mukaisesti koidu hyötyä, ryhtyvät kukin erikseen parantamaan tilanettaan viitaten kaikelle kintaalla — heitä emme voi syyt-

tää. Mutta me sanomme: kun esiintyvät puolueiden edustajat, kun näemme tiettyyn puolueeseen kuuluvia ihmisiä, kun näemme suuria ihmisryhmiä, niin niiltä me vaadimme, että ne suhtautuvat tähän asiaan ei nääntyneen, kärsineen ja nälkäisen ihmisen katsantokannalta, ihmisen, jota vastaan ei kenenkään käsi nouse, vaan uuden yhteiskunnan rakentamisen kannalta.

Toistan, sosialismia ei milloinkaan onnistuta rakentamaan sellaisena aikana, jolloin kaikki sujuu hyvin ja rauhallisesti, sosialismia ei onnistuta milloinkaan toteuttamaan ilman tilanherrojen ja kapitalistien raivoisaa vastarintaa. Mitä pulmallisempi on tilanne, sitä iloisemmin he hykertelevät käsiään, sitä useammin he nousevat kapinaan; mitä vaikeampaa meillä on, sitä enemmän meillä on sabotoijia, sitä mieluummin he antautuvat tshekkoslovakialaisten ja krasnovilaisten tapaisiin seikkailuihin. Ja me sanomme: juuri tämä on voitettava uudella tavalla, vaikka kuinka vaikeaa olisi vetää vankkureita eteenpäin, mäkeä ylös, niin ei saa antaa niiden luisua taaksepäin, mäkeä alas. Tiedämme mainiosti, ettei ole kulunut viikkoa eikä edes päivääkään, ettemme olisi Kansankomissaarien Neuvostossa ratkoneet elintarvikekysymyksiä, laatineet tuhansia hahmotelmia, määräyksiä, dekreettejä tai asettaneet kysymystä siitä, miten on taisteltava nälänhätää vastaan. Sanotaan: emme tarvitse mitään erikoishintoja, taksahintoja, viljamonopolia. Tee kauppaa niin kuin osaat. Pohatat rikastuvat entisestään, mutta jos köyhät kuolevat, niin ovathan he aina ennenkin kuolleet nälkään. Mutta sosialisti ei voi noin päätellä: nyt, kun mäki on muuttunut jyrkemmäksi ja vankkureita joudutaan vetämään mitä korkeimpien jyrkänteiden yli,—kysymys sosialismista on lakannut olemasta puolueiden välisten erimielisyyksien kysymyksenä ja siitä on tullut elintärkeä kysymys: suoriudutteko te kulakkeja vastaan käymästänne taistelusta, jota käynte liitossa niiden talonpoikien kanssa, jotka eivät keinottele viljalla, suoriudutteko nyt, kun on taisteltava, kun on edessä raskain työ? Meille puhuttiin köyhälistökomiteoista¹⁴⁵. Niille, jotka ovat todella nähneet nälkää, on selvää, että kulakkien vastarinnan nujertamista ja heidän armotonta tukahduttamista varten tarvitaan mitä jyrkimpiä, ankaria toimenpiteitä. Me ryhdyimme järjestämään köyhälistön liittoja täysin tietoisina tämän

toimenpiteen vaikeudesta ja ankaruudesta, sillä vain kaupunkien ja maaseutuköyhälistön sekä niiden välinen liitto, joilla on varastoja, mutta jotka eivät keinotele, niiden, jotka haluavat päättäväisesti voittaa vaikeudet ja saada aikaan sen, että viljelijämaat siirtyisivät valtiolle ja jaettaisiin työtätekeville,—vain tällainen liitto on tuon taistelun ainoana keinona. Eikä tuota taistelua voida käydä ohjelmajulistein ja puhein; tässä nälänhätää vastaan käytävässä taistelussa täytyy tulla näkyviin, kuka kaikista koettelemuksista huolimatta kulkee suoraa tietä sosialismiin ja kuka antaa kulakkien juonien ja petosten pettää itseään.

Ja jos vasemmistoeserrien puolueesta löytyy ihmisiä, jotka sanovat, kuten edellinen puhuja, joka on eräs vilpittömin ja sen vuoksi usein innostuva, usein mielipiteitään muuttava ihminen,—jos he sanovat: emme voi työskennellä yhdessä bolshevikkien kanssa, me poistumme, niin me emme sääli lainkaan. Ne sosialistit, jotka vetäytyvät syrjään tällaisena hetkenä, jolloin kymmenet ja tuhannet ihmiset kuolevat nälkään, vaikka toisilla on niin suuria viljelijämaita, etteivät he saaneet niitä myydyksi viime vuoden elokuuhun mennessä, jolloin viljan kiinteät hinnat kohotettiin kaksinkertaisiksi, vaikka koko demokraattinen väestö vastusti sitä; ne, jotka tietävät, että kansa kärsii sanoin kuvaamatonta nälkää, eivätkä suostu siihen, että viljaa myytäisiin samalla hinnalla, jolla keskivarakkaat talonpojat sitä myyvät,—ne ovat kansan vihollisia, ne saattavat vallankumouksen tuhoon ja kannattavat väkivaltaa,—ne ovat kapitalistien ystäviä! Niille on julistettava sota ja mitä armottomin sota! (Koko sali osoittaa suosiotaan, myös huomattava osa vasemmistoeserristä taputtaa käsiään.) Tuhatkertaisesti väärässä on se, tuhatkertaisesti erehtyy se, joka viehättyy vaikkapa hetkeksikin vieraisiin sanoihin ja sanoo, että tämä taistelu on taistelua talonpoikaistoa vastaan, kuten joskus sanovat varomattomat tai ajattelemattomat henkilöt vasemmistoeserrien joukosta. Ei, se on taistelua maaseutukulakkien mitätöntä vähemmistöä vastaan, se on taistelua sosialismin pelastamisesta ja viljan oikeudenmukaisesta jakamisesta Venäjällä. (Huutoja: „Entä muut tavarat?“.) Me tulemme käymään taistelua liitossa talonpoikien valtaenemmistön kanssa. Me voitamme tässä taistelussa,

ja silloin jokainen Euroopan työläinen tulee näkemään todellisuudessa, mitä sosialismi on.

Tässä taistelussa meitä auttaa jokainen, joka ei ehkä tunnekaan tieteellisesti, mitä sosialismi on, mutta on koko elämänsä tehnyt työtä ja tietää hankkineensa leipänsä kalliilla hinnalla — hän ymmärtää meitä. Tällainen ihminen on aina kanssamme. Kulakeille, joiden hallussa on viljalyijäämiä ja jotka kansan kärsiessä mitä suurinta hätää saattavat piilottaa viljaa aikana, jolloin vallankumouksen kaikki saavutukset on pantu yhden kortin varaan, jolloin kaikenkarvaiset ja kaikilta tahoilta, sekä miehitetyiltä että miehittämättömiltä, lähtöisin olevat Skoropadskit kurkottavat kaulaansa ja odottavat, eikö nälän voimalla saataisi kaadetuksi talonpoikain ja työläisten valtaa ja palautetuksi valtaan tilanherroja — tällaisena aikana ensimmäisenä sosialistisena velvollisuutenamme on armottoman sodan julistaminen näille kulakeille. Huono on se sosialisti, joka tällä nälkäänäkevän kansan suurten koettelemusten vaikeimmalla hetkellä, sosialistisen vallankumouksen suurten koettelemusten hetkellä pesee kätensä ja toistelee porvariston sepittämiä juttuja.

Väärin, tuhatkertaisesti väärin on sanoa, että tämä on taistelua talonpoikaistoa vastaan! Olen lukenut satoja kertoja kadettilaisten lehtien palstoilta tästä, eikä minua kummastuta, kun niissä huudetaan, että työläisten ja talonpoikaiston välit ovat katkenneet, kun näissä lehdissä kirjoitetaan hysteerisesti: „Talonpojat, herätkää, tulkaa järkiinne ja hylätkää bolshevikit”. Kun kuulen ja luen noista lehdistä tällaista, niin se ei kummastuta minua. Niille se sopii. Niissä ne palvelevat sitä isäntää, jota niiden kuuluukin palvella, mutta en haluaisi olla tuollaisiin puheisiin langenneen sosialistin housuissa! (M y r s k y i s i ä s u o s i o n o s o i t u k s i a.) Toverit, me tiedämme mainiosti, millaisia tavattomia vaikeuksia on voitettava elintarvikesyymystä ratkaistaessa. Ennakkoluulot ovat siinä piintyneimpiä. Tämä kysymys koskee syvimpiä perusetuja, kulakkien etuja; useissa tapauksissa siinä yhtyvät meitä vastaan maaseudun hajaantuneisuus, lamaannus, pirstoutuneisuus ja sivistymättömyys, mutta me sanomme: näistä vaikeuksista huolimatta tämä kysymys on ratkaistava, nälänhädän kanssa ei käy leikkiminen, ja kansanjoukot, ellei heitä auteta nälänhädässä, voivat nälissään loikata

vaikka Skoropadskin puolelle. Se ei ole totta, että tämä on taistelua talonpoikia vastaan! Se, joka puhuu näin, on mitä suurin rikollinen, ja mitä suurin onnettomuus on tapahtunut sille, joka on hysteerisyydessään antanut viekotella itsensä pitämään tuollaisia puheita. Ei, me emme taistele edes keskivarakkaita talonpoikia vastaan, saatikka sitten köyhiä talonpoikia vastaan. Keskivarakkaiden talonpoikien viljelijäämät ovat kautta Venäjän mitättömän vähäisiä. Ennen vallankumousta keskivarakkaat talonpojat elivät vuosikymmenien mittaan huonommissa oloissa kuin työläiset. Ennen vallankumousta he saivat kärsiä vain puutetta ja sortoa. Näiden keskivarakkaiden talonpoikien kanssa me kuljemme sovinnon tietä. Sosialistinen vallankumous tuo mukanaan kaikkien työtätekevien joukkojen tasa-arvoisuuden; olisi epäoikeudenmukaista, jos jokainen kaupunkilaistyöläinen ansaitsisi enemmän kuin keskivarakas talonpoika, joka ei riistä vierasta työtä palkkauksen tai keinottelun muodossa,— talonpoika kokee ja näkee suurempaa puutetta ja sortoa kuin työläinen, mutta elää tätäkin huonommin. Talonpojilla ei ole järjestöjä eikä ammattiliittoja, jotka huolehtisivat heidän asemansa parantamisesta. Yksistään työväenliittojen kanssa joudumme pitämään kymmeniä istuntoja tasoittaaksemme eri ammattien välisiä palkkoja. Emmekä sittenkään pysty saamaan sitä aikaan. Jokainen järkävä työmies käsittää, että siihen tarvitaan aikaa. Kyllä kai te Työasiain komissariaatista voitte löytää riittävästi valituksia. Te näette, että joka ammattiala kohottaa päättään, ei tyydy elämään vanhaan tapaan, me emme halua elää orjien tapaan! Me haluamme parantaa köyhän ja kurjuutta kärsivän maan saamat haavat. Meidän on pyrittävä jotenkin pitämään pystyssä talous, joka on miltei kokonaan rappeutunut. Me voimme tehdä sen vain järjestymisen kautta. Talonpoikaiston järjestämiseksi olemme antaneet dekreetin köyhälistökomiteoista. Tätä dekreettiä voivat vastustaa vain sosialismin viholliset. Sanoimme, että pidämme oikeudenmukaisena kutomatuotteiden hintojen alentamista. Me luetteloidimme ja kansallistamme kerrassaan kaiken. (Suosionosoituksia.) Ja se antaa meille mahdollisuuden säännöstellä teollisuustuotteiden jakelua.

Me sanoimme: alentakaa köyhälistölle myytävien kutomatuotteiden hintoja puolella ja keskivarakkaille talonpojille 25 prosentilla. Tämä ei ehkä ole oikea tariffi. Emme vaadi,

että kysymyksen ratkaisua pidettäisiin oikeana. Emme takaa sitä. Jotta kysymys tulisi ratkaistuksi, tulkaa ratkaisemaan sitä yhdessä. (Suosionosoituksia.) Kysymystä ei ratkaista siten, että istutaan päähallinnossa ja taistellaan keinottelua vastaan, pyydystellään veijareita, jotka hoitavat asioitaan salaviihkaa.

Vasta sitten, kun Elintarvikekomissariaatti ja Maatalouskomissariaatti yhdessä kansallistavat kaikki tavarat ja säättävät niille hinnat — vasta sitten me lähenemme välittömästi sosialismia. Sitä lähenevät vain kaupungin työtä tekevät ja maalaisköyhälistö, kaikki ne, jotka tekevät työtä eivätkä kahmi vierasta, eivät riistä vierasta työtä enempää palkkatyön kuin keinottelunkaan muodossa, sillä se, joka kiskoo sata ruplaa ja enemmänkin viljapuudasta, ei ole sen pienempi keinottelija kuin jos hän pestaisi palkkatyöläisiä; mahdollisesti hän on vielä pahempi, vielä paatuneempi keinottelija. Vasta sen jälkeen, kun on jo puoli vuotta jatkunut tavattoman vaikeaa neuvostohallintatyötä, olemme ryhtyneet järjestämään talonpoikaisköyhälistöä, on sääli, ettemme tehneet sitä puolen viikon kuluttua, — se on meidän syytämme! Jos meitä moitittaisiin siitä, että dekreetti maalaisköyhälistön järjestämisestä ja diktatuurivallan käytäntöönottamisesta elintarvikealalla on myöhästynyt puolella vuodella, niin ottaisimme mielihyvin vastaan tällaisen nuhtelun. Me sanomme: vasta nyt, kun olemme astuneet tälle tielle, sosialismi on lakannut olemasta pelkkä korulause ja muuttuu eläväksi todellisuudeksi. Dekreetti on ehkä epäonnistunut, palkkatariffimme ovat ehkä vääriä. Minkä pohjalla me saatoimme tehdä ne? Vain teidän kokemuksenne pohjalla. Kuinka moneen kertaan olemmekaan joutuneet tekemään uudelleen rautatieläisten palkkatariffeja, vaikka heillä on liittoja, mutta köyhälistöllä ei niitä ole. Tarkastakaamme yhdessä: onko köyhälistöä koskevassa dekreetissä tariffit määritelty oikein, kun köyhien talonpoikien osalta hintoja alennetaan puolella, keskivarakkaiden yhdellä neljänneksellä, mutta rikkailta peritään täysi maksu — onko nämä tariffit määritelty oikein vai ei?

Jos tulee taistelu, niin me ryhdymme siihen rohkeita dekreettejä julkaisten, hitustakaan epäröimättä. Se tulee olemaan todellista taistelua sosialismin puolesta, ei dogmin, ei ohjelman, ei puolueen eikä puolueeryhmän, vaan elinvoimaisen sosialismin puolesta, sen puolesta, että

Venäjän kehittyneimmillä alueilla asuville sadoille tuhan- sille, miljoonille nälkäänäkeville voitaisiin jakaa leipää, sen puolesta, että silloin, kun viljaa on, se otettaisiin ja jaettaisiin oikeudenmukaisemmin. Toistan: sen suhteen meillä ei ole epäilyksen häivääkään, että yhdeksänkymmentä yhdeksän sadasosaa talonpojista, kun he saavat tietää totuuden, kun he saavat dekreetin, tarkastavat sen, soveltavat sitä, kun he sanovat meille, mitä siinä on korjattavaa ja kun me teemme korjaukset siihen, teemme muutokset näihin tariffeihin, kun he käyvät käsiksi tähän työhön ja saavat selville sen käytännölliset vaikeudet,— silloin nämä talonpojat tulevat olemaan kanssamme ja sanovat, että me ilmaisemme jokaisen työtätekevän ihmisen tervettä vaistoa ja että tällöin ja vain tällöin ratkeaa sosialismia koskeva todellinen, elintärkeä, peruskysymys. Me säädämme tavaralle oikeat hinnat, otamme käytäntöön viljamonopolin, kutomatuotteiden ja kaikkien muiden tuotteiden monopolin, ja silloin kansa sanoo: niin, sosialismin säätämä työn jako, viljan ja tuotteiden jakelu on järjestetty paremmin kuin ennen. Ja näin on kansa jo alkanut puhua. Me kykenemme voittamaan vastukset ja monilukuiset vaikeudet, monilukuiset virheet sekä ehkäisemään sellaiset tapaukset, joita emme lainkaan peittele, vaan nostamme ne päivänvaloon, leimaamme ne häpeällä,— tapaukset, jolloin elintarvikehankintaryhmiemme jäsenet itse lankeavat keinotteluun, vajoavat siihen niljaiseen kuiluun, johon heitä vetävät kapitalistien kaikki tavat ja tottumukset,— niin, tällaista tapahtuu kaikkialla ja me tiedämme, ettei ihmisiä voida kädenkäänteessä uudelleenkasvattaa, ettei kymmenille miljoonille ihmisille saada heti juurrutetuksi uskoa sosialismiin. Mistä he saavat tämän uskon? Omasta päästäänkö?— Omasta kokemuksestaan. Kaiken tämän ohessa aletaan puhua, että viljaa voidaan hankkia keinottelematta, että nälänhädästä voidaan pelastua vain solmimalla liitto kaupunkilais-, tehdas- ja teollisuustyöläisten ja maalaisköyhälistön liiton välillä, koska ainoastaan maalaisköyhälistö ei keinotele viljalla. Niin, keskivarakas talonpoika, nähtyään dekreettimme, luettuaan ne itse, vertailtuaan niitä kulakien puolustajien ja oikeistoeserrien korulauseisiin ja parjauksiin, sanoo: kun ihmiset määräävät yhden tariffin köyhille, toisen — keskivarakkaille ja kulakeilta ottavat viljan ilmaiseksi, niin he menettelevät oikeudenmukaisesti. Hän

ei ehkä sano, että he menettelevät kuin sosialistit, hän ei ehkä tunnekaan tuota sanaa, mutta hän on varma liittolaisemme, sillä hän ei keinottele viljalla, hän käsittää ja myöntää, että viljalla keinottelu sosialistista vallankumousta uhkaavan mitä suurimman vaaran hetkellä on mitä suurin rikos kansaa kohtaan.

Viljan jakamista ei voida suorittaa dekreetillä. Mutta kun me pitkäaikaisen ja sitkeän järjestely- ja parantelutyön jälkeen,—sen jälkeen, kun on solmittu liitto tehdas- ja kaupunkilaistyöläisten ja maalaisköyhälistön, työtätekevien talonpoikien välille, talonpoikien, jotka eivät palkkaa minäkäänlaisia työläisiä eivätkä harjoita keinottelua,—järjestämme käytännössä tämän asian, niin silloin mitkään puoluetamme vastaan tähdätyt hysteriset huudot eivät voi hajottaa tuota liittoa. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Kun me lupasimme talonpoikaistolle yhteiskunnallistamaan, niin siten me teimme myönnytyksen, koska käsitimme, ettei kansallistamista voida heti toteuttaa. Me tiedämme, että se saattaa olla virhekin, kun me otimme teidän ehdottamanne maan yhteiskunnallistamisen lokakuun 25 p:nä antamaamme lakiin *. Se oli myönnytyks vasemmisto-eserrille, jotka kieltäytyivät vallasta ja sanoivat, että he jäävät vain siinä tapauksessa, jos tuo laki hyväksytään. Spiridonova on tuhat kertaa väärässä esittäessään teille erinäisiä tosiasioita minun luonani käynneistään, jolloin hän muka nöyristeli ja pyysi. Toverit, monet ovat käyneet luonani ja tietävät, ettei niin voi olla, ei voi olla tuolaista suhtautumista toveriin. Nähtävästi ei ole kehattava se puolue, jonka parhaat edustajat alentuvat kertomaan kaskuja. (H ä l i n ä ä.) Hallussani on tov. Spiridonovan kirje — hän kääntyy hyvin usein puoleeni kirjallisesti,—etsin sen jo huomenna ja annan teille. Hän kirjoittaa: „Miksi te ette halua myöntää kahta miljoonaa maatalouskommuunia varten?“. Ja näin hän kirjoitti sinä samana päivänä, jolloin maatalousasiain kansankomissaari Sereda, jonka toimintaa Spiridonova ei käsitä, ilmoitti 10 miljoonan myöntämisestä maatalouskommuunin tarpeisiin. (K a u a n k e s t ä v i ä s u o s i o n o s o i t u k s i a.) Tämän te kuulitte toveri Spiridonovan puheesta, mutta keho on se puolue, jossa vilpittömimmätkin ihmiset ryhtyvät agitoidessaan

* Ks. Teokset. 26. osa, ss. 240—244. Toim.

kertomaan kaskuja. Toistan vielä: miten keho onkaan puolue, jonka parhaat, vilpittömimmätkin edustajat alkavat kertoa tällaisia kaskuja Neuvostovallasta! Sitä pahempi heille itselleen! Jokainen talonpoika, joka tulee Maatalouskomissariaattiin, saa lukea, että maatalouskommuuneja varten on myönnetty 10 miljoonaa, saa nähdä sen, ja hän luottaa omiin silmiinsä ja korviinsa enemmän kuin vieraisiin puheisiin ja pääsee selville, että nuo ihmiset sepittävät kaskuja, ja kääntää selkensä tuolle puolueelle. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Puheeni päätteeksi sanon vielä yhden seikan. Uuteen satoon saakka, siihen saakka, kunnes tämä sato kuljetetaan nälästä kärsiville Pietarin ja Moskovan seuduille, edessämme on Venäjän vallankumouksen raskas kausi. Vain kaupunkilaistyöläisten ja maalaisköyhälistön, viljalla keinottelemattomien maaseudun työtätekevien joukkojen välinen mitä kiintein liitto — nimenomaan se pelastaa vallankumouksen.

Edustajakokous osoittaa meille, että kaikesta huolimatta kaikkien työtätekevien liitto lujittuu, laajenee ja kasvaa ei ainoastaan Venäjällä, vaan myös koko maailmassa. Ulkomailla vallankumouksestamme tiedetään naurettavan, hirveän vähän. Siellä on sotasensuuri, joka ei laske mitään läpi. Ulkomailta saapuneet toverit kertovat siitä. Mutta kaikesta huolimatta, yksistään vaistomaisestikin Euroopan työläiset ovat bolshevistisen hallituksen puolella. Ja yhä enemmän alkaa kuulua ääniä, jotka osoittavat, että myötätunto sosialistista vallankumousta kohtaan kasvaa niissä Euroopan maissa, joissa imperialistinen sota vielä jatkuu. Bolshevikkien hallitus saa tunnustusta, myötätuntoa ja kannatusta Saksan sosialisteilta, esimerkiksi Klara Zetkiniltä ja Franz Mehringiltä ynnä muilta henkilöiltä, joiden nimet ovat tunnettuja jokaiselle valvutuneelle työläiselle ja talonpojalle. Italian entinen puoluesihteerin Ladzari, joka Zimmerwaldissa suhtautui epäluuloisesti bolshevikkeihin, istuu nyt vankilassa myötätunnon osoituksesta meitä kohtaan.

Vallankumousta aletaan ymmärtää yhä enemmän. Ranskassa ne toverit ja työläiset, jotka Zimmerwaldin konferenssissa suhtautuivat hyvin epäluuloisesti bolshevikkeihin, ovat nyt viime päivinä julkaisseet Kansainvälisten yhteyksien komitean¹⁴⁶ nimessä vetoamuksen, jossa he ilmaisevat lämpimän myötätuntonsa bolshevistista halli-

tusta kohtaan ja vastalauseensa minkä hyvänsä puolueen seikkailupolitiikkaa vastaan.

Senpä vuoksi, toverit, olkoon edessämme oleva kausi kuinka vaikea ja kuinka raskas tahansa, me olemme kuitenkin velvollisia lausumaan julki koko totuuden ja avaamaan silmät näkemään sen, sillä vain kansa aloitekykynsä ja järjestyneisyytensä voimalla, esittämällä yhä uusia ehtoja ja puolustamalla sosialistista tasavaltaa voi auttaa meitä. Ja me sanomme: toverit, ei ole pienintäkään epäilystä, että kun me lähdemme kulkemaan valitsemaamme tietä, jonka tapahtumat ovat vahvistaneet oikeaksi, kun kuljemme varmoina ja horjumatta tätä tietä emmekä salli korulauseiden, harhaluulojen, petoksen enempää kuin hysteriankaan johdattaa itseämme syrjään oikealta tieltä, niin meillä on maailman suurimmat mahdollisuudet pysyä asemissamme ja edistää tehokkaasti sosialismin voittoa Venäjällä ja samalla edistää myös sosialistisen maailmanvallankumouksen voittoa! (Myrskyisiä ja kauankestäviä suosionosoituksia, jotka muuttuvat kunnianosoitukseksi.)

2

LOPPULAUSE SELOSTUKSEEN
HEINAKUUN 5 p:nä 1918

Kaikki vastaväitteet, jotka oppositio on esittänyt selostukseni johdosta, liittyvät kysymykseen Brestin sopimuksesta. Tällaista kysymyksen asettelua voitaisiin kuitenkin sanoa asialliseksi vain siinä tapauksessa, jos se johtaisi käytännöllisiin tuloksiin. Mutta kaikki oppositiossa olevien tätä koskevat puheet ovat jääneet ja jäävät tuloksettomiksi. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Jos olisi käynyt niin, että vasemmistoeserrien puolue olisi saanut enemmistön, ei se huutaisi tästä kysymyksestä niin, kuin se nyt tekee. On puhuttava Neuvostotasavallan todellisista saavutuksista sosialismiin johtavalla tiellä, ja me voimme vakuuttaa—eikä sitä ole kukaan puhujista kieltänyt,—että tässä suhteessa on viimeksi pidetyn edustajakokouksen jälkeen saavutettu suurta menestystä. Opposition edustajat eivät ole kumonnet sitäkään, että kaikki ne, jotka ovat Brestin rauhan mitättömäksi julistamisen kannalla, ajavat tilanherrain ja kapitalistien vallan palauttamisen asiaa ja nojautuvat englantilais-ranskalaisen imperialismin tukeen. Kun osoitin puheessani, että tshekkoslovakialaiset myös pyrkivät 10—15 miljoonan korvausta vastaan siihen, että se julistettaisiin mitättömäksi, niin sitä ei kukaan kumonnut. Ja tokkopa on kumottavissa se, että Perustava kokous-tunnuksen taakse piiloutuvien tshekkoslovakialaisten pyrkimyksenä on vetää meidät sotaan?

Vasemmistoeserrit puhuivat, että lyhyessä ajassa ei voida luoda armeijaa, mutta kaikki riippuu siitä, kuinka nopeasti saamme järjestetyksi polttoainevarustelun, miten järjestyvät talonpoikain asiat, minkälainen saadaan sato.

Teidän kehotuksillenne sissiosastojen muodostamisesta taistelun käymiseksi vakinaista imperialistista armeijaa vastaan nauraa jokainen sotamies.

Kun meidät pakotetaan palaamaan Brestin rauhaa koskevaan kysymykseen, niin me sanomme: „Tämä rauha tulee rikotuksi, jos te kukistatte Neuvostovallan, mutta sitä ei tapahdu!”. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Ainoastaan silloin, Brestin rauhan mitättömäksi julistamisen pohjalla, te saisitte vedetyksi työtätekevät joukot sotaan englantilaisranskalaisten imperialistien miljoonilla ostettujen tilanherrojen, kapitalistien ja valkokaartilaiden riemuksi. Brestin rauhan rikkominen saattaa nyt todellisuudessa pohjautua vain työtätekeville luokille vihamielisiin voimiin. Ei kaikkia Brestin rauhaa koskevia erimielisyyksiä voida pitää asiallisina. Ne ovat vain vasemmistoeserrien hysteriaa.

Koska täällä puhuttiin siitä, että bolshevikit muka tekevät myönnytyksiä ja etteivät he muka selostuksessaan sanoneet mitään asiallista, niin palautan mieleen sanat, jotka eräs eserrä, nähtävästi maksimalisti, lausui täällä, että Korkeimmassa kansantalousneuvostossa siirrytään valvonnasta tuotannon johtamiseen. Eikö tämä sitten ole asiallinen sanonta? Mitähän tekevät ne työläiset, jotka ovat omin voimin ammattiliittojensa kautta ryhtyneet oppimaan isänniltä tuotantolaitosten johtamisen taitoa? Te sanotte, että johtamisen taidon oppiminen on aivan yksinkertaista, vaikka Korkeimmassa kansantalousneuvostossa me joudummekin joka päivä ratkaisemaan tuhansia selkkauksia ja tapauksia, jotka puhuvat siitä, että työläinen on paljon oppinut, ja tehdessämme tästä yhteenvetoja me tulemme siihen johtopäätökseen, että työläiset ovat alkaneet vähitellen oppia, tosin virheitä tehden, mutta onhan eri asia sanoa korulause ja eri asia seurata kuukaudesta toiseen, miten työläinen vähitellen mukautuu tehtävänsä, alkaa vapautua ujoudestaan ja tuntee itsensä johtajaksi. Olipa se sitten oikein tai ei, mutta hän tekee samalla tavalla kuin talonpoika maatalouskommuunissa. Aika näyttää, että työläisen piti oppia johtamaan teollisuutta, kun taas kaikki muu on tyhjää sanahelinää, joka ei ole edes penninkään arvoista. Kun me olemme Neuvostovallan puolivuotisen olemassaolon aikana päässeet siihen, että alamme nyt pitää valvontaa vanhentuneena, niin se on jo suuri askel eteenpäin.

Täällä huudettiin, että me poljemme paikallamme ja peräännymme. Ei sinne päinkään. Kulakin te voitte saada

vakuuttuneeksi tästä, mutta ette tavallista työmiestä; hän käsittää, kun me sanomme: antakaa meille parempaa väkeä kuin ne, mitä olette lähettäneet, pakottakaa heidät opiskelemaan paremmin kuin opiskelet sinä. Sen vuoksi, kun meille huudetaan täällä toimiluvista, niin sallikaa siis kysyä miltä työläiseltä ja talonpojalta tahansa, mitä he pitävät parempana: onko saksalaisten meiltä kantama velka maksettava toimiluvilla vai onko ryhdyttävä sotimaan? Brestin rauhaa solmiessamme sanoimme imperialisteista: niin kauan kuin sosialistinen maailmanvallankumous ei ole voittanut heitä, me emme voi puolustautua muutoin kuin perääntymällä. Tämä on epämieluisia, mutta totta — ja on parempi, että sanomme sen kansalle, — aina siihen saakka, kunnes perustamme armeijan, joka voidaan luoda vuosien eikä vuosikymmenien mittaan, jos saadaan järjestetyksi viljan oikeudenmukainen jakelu ja pystytään kokoamaan ja varastoimaan viljaa armeijan ylläpitämiseksi. Missä ujestissa, missä kuvernementissa vasemmistoeserrät ovat toteuttaneet tämän? Vielä mitä! Ja niin kauan kuin se on toteuttamatta, me sanomme, että kaikki teidän huutonne ovat tyhjää sanahelinää, ja kun me saamme aikaan parannusta työväenhallinnossa, niin se on askel eteenpäin. Täällä väristeltiin minun sanontaani. Sanoin, että keho on se puolue, jossa vilpittömät ihmiset ovat pakotettuja latelemaan tuollaisia korulauseita.

Kun myönsimme miljardin Elintarvikekomissariaatilleme, niin eikö se ollut askel eteenpäin? Paljon on vielä järjestämättä, mutta te voitte saada aikaan järjestyksen, jos teillä on halua siihen. Kenen avulla te sen teette — en tiedä. Ehkä entisten virkamiesten avulla? Neuvostoissa toimivat työläiset ja talonpojat opiskelevat meillä tätä taitoa (s u o s i o n o s o i t u k s i a) ja sen vuoksi kutomatuotteiden ostolla ja määrärahojen myöntämisellä on siinä oma osuutensa. Kansankomissaarien Neuvostossa olemme satoja kertoja käsitelleet kysymystä: kenen välityksellä on järjestettävä kutomatuotteiden osto, miten on suoritettava valvontaa, miten on edistettävä kutomatuotteiden myyntiä? Me tiedämme, että joka viikko on kehitelty menestyksellisesti keinottelua vastaan tähdättyjä taistelutoimenpiteitä, toimenpiteitä keinottelijain kiinni saamiseksi ja että työläiset ovat kuukausi kuukaudelta tulleet tässä suhteessa yhä ankarammiksi, tätä menestystämme ei yksikään ihmi-

nen voi kieltää. Me kuljemme eteenpäin emmekä polje paikallamme. Kesäkuun 28 pnä me kansallistimme¹⁴⁷ ehkä monenkin sadan tuhannen arvosta, mutta te yhä vielä väitätte vastaan ja taas toistatte porvarillisen sivistyneistön sanoja. Sosialismi on työtä, jota ei voida tehdä muutamassa kuukaudessa. Me emme polje paikallamme, vaan jatkamme kulkuamme kohti sosialismia, ja Brestin sopimuksen jälkeen olemme päässeet lähemmäksi sitä. Työläiset ovat oppineet monista virheistä, heillä on vastuun tuntoa, he tuntevat taistelun vaikeuden, talonpojilla taas on kokemusta maan yhteiskunnallistamisesta, ja kokeneimmat ja järkevät talonpojat epäilemättä sanovat: ensimmäisenä keväänä me itse otimme maata, mutta syksyllä otamme käsiimme koko tehtävän, maan jaon. Mehän myymme talonpojille kutomatuotteita 50 prosentilla, s.o. puolella hinnalla, ja kuka muu myisi talonpoikaisköyhälistölle kutomatuotteita sillä hinnalla? Vilja, kutomatuotteet ja työvälineet, kun ne joutuvat ensi kädessä köyhälistölle eivätkä keinottelijoille, ovat sinä tienä, joka vie meidät sosialismiin. Se on sosialismia. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Ne, jotka sosialistisen vallankumouksen puolivuotisen kehityskulun jälkeen ajattelevat kirjojen mukaan, eivät käsitä mitään. Meillä on nyt muodostunut sellainen tilanne, jolloin viljan jakamisen ja kutomatuotteiden viljaan vaihtamisen käytännölliset toimenpiteet me ratkaisemme siten, että siitä koituisi hyötyä köyhälistölle eikä rikkaille keinottelijoille. Me emme ole porvarillinen tasavalta, sillä silloin Neuvostot olisivat tarpeettomia. On välttämätöntä, että viljan ja kutomatuotteiden jakelusta hyötyisi köyhälistö; yksikään tasavalta maailmassa ei ole yrittänyt tehdä sitä, mutta me nyt yritämme. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Me suoritamme kunniakasta tehtävää, meillä on kokemusta ja me teemme kaikkemme sen hyväksi, että köyhälistö saataisiin järjestetyksi. Ryöväys- ja ilkityötapaukset ovat miltei loppumaisillaan, jokaista yhtä sellaista tapausta kohti tulee kymmenen tapausta, jolloin köyhät ja keskivarakkaat talonpojat sanovat: on vapauduttava kulakista ja tilanherrasta! Brestin rauhan jälkeen olemme tehneet valtavan harppauksen eteenpäin talonpoikien opettamisessa eivätkä talonpojat ole enää alokkaita taistelussa sosialismin puolesta.